

Schriftlezing: Num. 6:22-27 en Lukas 24:36-53
Tekst: Lukas 24:50-51 Thema: Gezegend afscheid
Zingen: Ps. 47:1 en 3, Ps. 24:4, Ps. 20:1 en 3, Ps.
97:1 en 7, Ps. 33:11

Hoofdpunten van de preek

Het laatste wat Jezus doet is zegenen. Zó neemt Hij afscheid van Zijn discipelen.

Handoplegging

Jezus heft Zijn handen op. Een veelbetekenend gebaar bij de zegen, met dezelfde lading als het opleggen van handen.

Zo raakt Jezus de discipelen allemaal tegelijk aan om Zijn genegenheid en liefde voor hun kracht bij te zetten. Soms zegt een gebaar meer dan woorden.

Dit gebaar komt terug in elke dienst, zo legt de Heere ons steeds de handen op en laat Hij ons Zijn vrede ervaren. Laten we dit bewust ontvangen.

Zegening

Jezus zegent de discipelen, al zegenend wordt Hij opgenomen.

In de taal die Lukas gebruikt zitten allerlei verwijzingen naar de offer- en priesterdienst. Zo krijgen we de indruk dat Jezus de priesterlijke zegen (Num. 6:22-27) heeft uitgesproken.

Als priester, Die tegelijk ook het offer was, zegent Jezus met doorboorde handen. Om de Zijnen te zegenen, droeg Hij de vloek.

Zegenen is Gods heilige Naam op Zijn volk leggen (Num. 6:27). Die Naam betekent: 'Ik ben erbij.' Is Jezus' Hemelvaart wel een afscheid?

De zegen (bewaring, genade en vrede, Num 6:24-26) hebben de discipelen, heeft de gemeente, nodig om ondertussen op aarde het evangelie te leven en te verkondigen.

Zegenend gaat Jezus heen. Zolang zijn discipelen Hem kunnen volgen, zegent Hij. De zegen blijft, de Heere is een voortdurende bron van zegeningen (Ef. 1:3), waarbij de Geest niet de minste Gave is.

Scheiding

Zegenend verwijdert Jezus Zich/ scheidde Hij zich van Zijn discipelen.

In het Grieks wordt hier een woord gebruikt dat een (tijds)interval aanduidt. Lukas wil laten zien: Jezus neemt wel afscheid, maar doet dat voor een beperkte tijd: Hij komt terug.